

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Lenky Kaniové, soudkyně Jiřiny Chmelové a soudce Ivo Pospíšila v právní věci žalobkyně: **Outulný investiční fond s proměnným základním kapitálem, a.s.**, se sídlem Truhlářská 1108/3, Praha 1, zastoupena JUDr. Ing. Martinem Florou, Dr., advokátem se sídlem Dominikánské náměstí 656/2, Brno, proti žalovanému: **Magistrát města Brna**, se sídlem Dominikánské náměstí 196/1, Brno, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I) CETIN a.s.**, se sídlem Českomoravská 2510/19, Praha 9, **II) EG.D Holding, a.s.**, se sídlem Lidická 1873/36, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 7. 2023, č. j. MMB/0309613/2023, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 14. 8. 2024, č. j. 62 A 82/2023 - 47,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.
- IV. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Úřad městské části města Brna, Brno – Jundrov rozhodnutím ze dne 20. 3. 2023, č. j. MCBJUN/00991/2023-28/R2/Oc (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), zamítl dle § 51 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), v souladu s § 127 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění účinném

do 31. 12. 2023 (dále jen „starý stavební zákon“), žádost žalobkyně o prodloužení doby trvání dočasné stavby občanského vybavení č. p. 1135 na pozemcích parc. č. 2480/4, 2480/50, 2480/65, 2480/88, 2480/84, vše v k. ú. Bystrc. A to z toho důvodu, že žalobkyně nedoložila souhlas statutárního města Brna jakožto vlastníka pozemků parc. č. 2480/4, 2480/65, 2480/88, 2480/84, s prodloužením doby trvání stavby. Magistrát města Brna následně rozhodnutím ze dne 25. 7. 2023, č. j. MMB/0309613/2023 (dále jen „rozhodnutí žalovaného“), zamítl odvolání žalobkyně podané proti prvostupňovému rozhodnutí a toto rozhodnutí potvrdil.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného brojila žalobkyně žalobou, kterou Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud“) rozsudkem ze dne 14. 8. 2024, č. j. 62 A 82/2023 - 47, zamítl. Krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku nejprve shrnul, že předmětem sporu je otázka systémové podjatosti oprávněných úředních osob, které ve věci rozhodovaly, a dále otázka, zda rozhodnutím žalovaného došlo k porušení principu proporcionality. Krajský soud uvedl, že samotný služební či pracovní poměr mezi úřední osobou a orgánem, do jehož působnosti je rozhodování svěřeno a o jehož zájmech je rozhodováno, nezakládá kritickou míru rizika systémové podjatosti. Dle názoru krajského soudu nebyla v projednávané věci dána jakákoli skutečnost svědčící o dosažení kritické hranice, aby bylo možno systémovou podjatost dovozovat. Krajský soud poukázal na skutečnost, že správní řízení bylo vedeno o žádosti žalobkyně o prodloužení doby trvání (celé) stavby. Nebylo proto namístě ani správní uvážení ohledně možnosti stavebně technického rozdělení stavby, ani částečné vyhovění žádosti. Krajský soud uzavřel, že rozhodování správních orgánů o předmětu řízení, jak byl vymezen v žádosti, neporušilo žádné ustanovení právního předpisu ani žádnou ze zásad správního řízení, včetně zásady proporcionality.

II. Kasační stížnost

[3] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost, již se domáhá zrušení napadeného rozsudku a rozhodnutí žalovaného a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Namítá, že hodnocení krajského soudu týkající se podjatosti úředních osob bylo nesprávné. Pro výsledek řízení bylo rozhodující stanovisko statutárního města Brna, které hodlá dotčené pozemky využít pro vlastní investiční záměr. Zájem na odstranění stavby za účelem uskutečnění záměru je zájmem statutárního města Brna jako celku. Pokud tento zájem vedl k vyloučení všech úředně oprávněných osob z rozhodování na úrovni městské části Brno – Bystrc, měl vést k vyloučení všech úředně oprávněných osob ve všech správních orgánech statutárního města Brna. Tyto osoby nemohou ignorovat zájmy svého zaměstnavatele, které dá v řízení najevo. Pokud by statutární město Brno nebylo rozděleno na městské části, musela by být systémová podjatost nutně vztažena na všechny úředně oprávněné osoby. Rozlišování mezi rozdělenými a nerozdělenými statutárními městy je v rozporu s principem rovnosti, neboť před rozhodováním podjatých úředních osob účinněji chrání účastníky řízení, která jsou vedena před orgány nerozdělených statutárních měst. Stěžovatelka dále namítá nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu, neboť se nevěnoval žalobní námitce, že nezákonnost rozhodnutí žalovaného plyne z jeho odmítavého stanoviska k uplatnění principu proporcionality. Rozsudek krajského soudu je nesrozumitelný. Krajský soud na jednu stranu použil princip proporcionality na případ stěžovatelky, na druhou stranu se ztotožnil se všemi závěry žalovaného, tj. mimo jiné i se závěrem, že princip proporcionality na daný případ nedopadá. Stěžovatelka nesouhlasí s výsledkem testu proporcionality provedeným krajským soudem.

pokračování

Správní orgány měly prověřit, zda lze žádosti částečně vyhovět, a to ve vztahu k části stavby na pozemku žalobkyně.

[4] Žalovaný ani osoby zúčastněné na řízení se k podané kasační stížnosti nevyjádřili.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[5] Nejvyšší správní soud nejprve ověřil splnění zákonných podmínek řízení o kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) přípustná. Poté přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a dospěl k závěru, že **není důvodná**.

III. a K přezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu a k principu proporcionality

[6] Vzhledem k tomu, že stěžovatelka uplatnila námitku nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, Nejvyšší správní soud se předně zabýval touto námitkou, neboť jen přezkoumatelný rozsudek lze dále podrobit věcnému přezkumu. Nejvyšší správní soud v tomto ohledu odkazuje na již existující judikaturu (srov. rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, č. 133/2004 Sb. NSS; ze dne 31. 1. 2008, č. j. 4 Azs 94/2007 - 107; ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 76; usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 74, č. 1566/2008 Sb. NSS; dále rozsudky NSS ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009 - 46; ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010 - 53; ze dne 7. 5. 2019, č. j. 7 As 362/2018 - 23; či ze dne 24. 9. 2003, č. j. 7 A 547/2002 - 24), z níž vyplývá, že nepřezkoumatelnost může být způsobena buď nedostatkem důvodů, o které je rozhodnutí opřeno, nebo nesrozumitelností.

[7] Pokud soud přesvědčivě zdůvodní svůj názor, který je odlišný od názoru účastníka řízení, a toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výrokům rozhodnutí, nejde o nepřezkoumatelnost (např. rozsudek NSS ze dne 25. 2. 2015, č. j. 6 As 153/2014 - 108, či ze dne 4. 3. 2015, č. j. 8 Afs 71/2012 - 161). Nepřezkoumatelnost rovněž není projevem nenaplněné subjektivní představy účastníka řízení o tom, jak podrobně měl být napadený rozsudek odůvodněn. Nepřezkoumatelnost je nutno vyhradit výjimečným situacím a vykládat v jejím skutečném smyslu, tedy jako objektivní nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí zejména pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 5. 12. 2017, č. j. 2 As 196/2016 - 123, č. 3668/2018 Sb. NSS).

[8] Reakce soudu na konkrétní žalobní námitky je, co do šíře odůvodnění, spjata s otázkou hledání míry. Povinnost soudů svá rozhodnutí řádně odůvodnit nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každé tvrzení. Proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní žalobní námitky (srov. obdobně rozsudek NSS ze dne 30. 4. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 - 130), případně, za podmínek tomu přiměřeného kontextu, i s akceptací odpovědi implicitní (srov. např. rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 - 72), což připouští i Ústavní soud (srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2009, sp. zn. II. ÚS 2774/09). Institut nepřezkoumatelnosti není přípustné libovolně rozšiřovat a vztahovat jej na situace, kdy se soud podstatou žalobní námitky řádně zabývá

a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty uplatněné námitky, popř. se dopustí dílčího nedostatku odůvodnění.

[9] Nejvyšší správní soud neshledal, že by krajský soud pominul námitku, ve které stěžovatelka nesouhlasila se závěrem, že na její věc nedopadá princip proporcionality. Krajský soud poukázal na skutečnost, že stěžovatelka podala žádost o prodloužení doby trvání celé stavby, nebylo tedy namístě uvážení žalovaného ohledně možnosti stavebně technického rozdělení stavby. Krajský soud tak souhlasil se závěrem žalovaného, že stavební úřad v projednávané věci neměl žádný prostor pro správní uvážení, neboť starý stavební zákon postup stavebního úřadu upravuje jednoznačně a nelze se od něj odchýlit. Právě v návaznosti na to žalovaný uvedl, že stěžovatelkou uváděný princip proporcionality na daný případ nedopadá. Z odůvodnění rozsudku krajského soudu tak plyne, že ve vztahu k této námitce sdílel závěr žalovaného.

[10] Napadený rozsudek není dle Nejvyššího správního soudu nesrozumitelný. Tím, že krajský soud vyloučil možnost uvážení správního orgánu o rozdělení stavby, pokud se stěžovatelka takového rozdělení vůbec nedomáhala, implicitně vypořádal žalobní námitku týkající se požadavku na provedení testu proporcionality. Tvrzení, že „rozhodování o takto vymezeném předmětu řízení neporušilo [...] žádnou ze zásad, jimiž jsou správní řízení ovládána, včetně zásady proporcionality“ tak neznamená, že by krajský soud prováděl test proporcionality. Krajský soud pouze dospěl k závěru, že v řízení o žádosti žalobkyně nemohly správní orgány zkoumat proporcionalitu, což však neznamená, že by takovým postupem byla zásada proporcionality narušena.

[11] Kasační soud dodává, že spravedlivé rovnováhy mezi v kolizi stojícími zájmy docílil již sám zákonodárce formulací zákonných podmínek pro prodloužení doby trvání dočasné stavby. Ustanovení § 127 odst. 1 starého stavebního zákona stanoví povinnost připojit k oznámení o změně v užívání stavby (potažmo k žádosti o povolení změny v užívání stavby ve smyslu § 127 odst. 4 starého stavebního zákona) spočívající v prodloužení doby trvání dočasné stavby též souhlas vlastníka pozemku, na kterém je stavba umístěna.

[12] Jak uvedl Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 10. 5. 2016, č. j. 8 As 79/2014 - 108, „*prodloužení závazné časové meze existence stavby, po jejímž uplynutí musí být stavba odstraněna [...], představuje závažný a nevratný zásah do práv vlastníka pozemku (je-li odlišný od vlastníka stavby na něm umístěné), který je srovnatelný se zřízením zcela nové stavby nebo s přístavbou stávající stavby*“. Nutno dodat, že vlastník pozemku svůj souhlas se záměrem poskytl právě ve vztahu ke stavbě dočasné. Svědčí mu tak legitimní očekávání, že dočasně umístěná stavba na jeho pozemku bude odstraněna, uplynula-li stanovená doba jejího trvání a nedohodl-li se s vlastníkem stavby na jejím dalším umístění na svém pozemku. Stěžovatelka si tedy jako vlastník dočasné stavby měla být vědoma toho, že další prodloužení doby trvání stavby nemůže být bez dohody s vlastníkem pozemku pod stavbou povoleno.

[13] Na výše uvedeném nemůže nic změnit ani tvrzení stěžovatelky, že se o dočasnosti stavby dozvěděla až po zahájení řízení o odstranění stavby. Stěžovatelka tvrdí, že do té doby disponovala pouze kolaudačním rozhodnutím vydaným Úřadem městské části Brno – Bystrc ze dne 14. 1. 1992, č. j. OS-1238/91-Vi, v němž není o dočasnosti stavby „*naprosto žádná zmínka*“. Ze správního spisu však jednoznačně plyne opak. Kolaudační rozhodnutí výslovně

pokračování

uvádí, že „*povoluje užívání dočasné stavby*“. Nejvyšší správní soud má tedy za to, že krajský soud nepochybil, pokud konstatoval, že si stěžovatelka musela být vědoma skutečnosti, že další prodloužení doby trvání stavby nemůže být povoleno bez prokázání práva k pozemkům ve vlastnictví jiné osoby, na nichž je stavba částečně (také) umístěna.

[14] Nutno podotknout, že neexistuje nárok na prodloužení doby trvání dočasné stavby, ani nárok na prodloužení doby trvání části dočasné stavby. Stěžovatelka musela počítat s tím, že po uplynutí doby, na kterou byla stavba (jako celek) povolena, bude muset být rozhodnuto o změně v užívání této stavby (jako celku) nebo dojde k jejímu odstranění.

[15] Stěžovatelka dále namítá, že správní orgány měly prověřit možnost částečného vyhovění její žádosti, a to ve vztahu k té části stavby, která se nachází na jejím pozemku parc. č. 2480/50. Námitka není důvodná.

[16] Co se týče částečného vyhovění žádosti, platí, že umožňuje-li to povaha věci a je-li to účelné, může správní orgán dle § 148 odst. 1 písm. b) správního řádu vydat *rozhodnutí v části věci, jímž zpravidla rozhodne o právních poměrech jen některých účastníků nebo rozhodne jen o některých právech anebo povinnostech, o kterých se v řízení rozhoduje*. V projednávané věci však dle názoru Nejvyššího správního soudu nebyly naplněny zákonné podmínky, za kterých by správní orgán mohl částečně vyhovět žádosti stěžovatelky.

[17] Povaha věci neumožňovala rozhodnout jen o některých právech anebo povinnostech. Předmětem řízení o žádosti stěžovatelky byla stavba občanského vybavení č. p. 1135 na pozemcích parc. č. 2480/4, 2480/50, 2480/65, 2480/88, 2480/84 v k. ú. Bystrc. Doba trvání této stavby jako celku byla stavebním povolením omezena, a to do listopadu roku 1994. Stavebně technické provedení stavby není z hlediska dočasnosti stavby relevantní (viz usnesení Ústavního soudu ze dne 15. 12. 2020, sp. zn. IV. ÚS 2546/20). Pro vymezení stavby a stanovení doby jejího trvání je klíčové stavební povolení. Správní orgán byl povinen rozhodnout o prodloužení doby trvání dočasné stavby tak, jak byla vymezena ve stavebním povolení ze dne 11. 11. 1991, nedošlo-li v mezidobí ke stavebně technickým změnám. Podle stavebního povolení i žádosti stěžovatelky se přitom jednalo o jedinou stavbu.

[18] Dovolává-li se stěžovatelka principu proporcionality jako jednoho z projevů práva na pokojné užívání majetku, Nejvyšší správní soud uvádí, že vlastnické právo k dočasné stavbě bylo plně chráněno po dobu legální existence stavby. Po uplynutí doby trvání dočasné stavby se již vlastník dočasné stavby nemůže úspěšně bránit proti zákonným důsledkům dočasnosti stavby, neboť stavba po uplynutí stanovené doby stojí na pozemku jiného vlastníka v rozporu s veřejným právem (srov. rozsudek NSS ze dne 14. 7. 2020, č. j. 10 As 200/2020 - 32). Pokud tedy stěžovatelka neobdržela souhlas statutárního města Brna jako vlastníka pozemků parc. č. 2480/4, 2480/65, 2480/88, 2480/84 s prodloužením doby trvání dočasné stavby, nastal toliko zákonem předpokládaný stav spojený s uplynutím doby trvání dočasné stavby, za kterého již vlastnické právo ke stavbě nepožívá ochrany dané čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (srov. nález Ústavního soudu ze dne 8. 4. 2004, sp. zn. II. ÚS 482/02, v němž Ústavní soud posuzoval ústavnost postupu správních orgánů při odstranění stavby právě v kontextu čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod).

III. b) K podjatosti úředních osob

[19] Stěžovatelka namítá, že krajský soud nesprávně zhodnotil žalobní námitky tzv. systémové podjatosti úředních osob rozhodujících v dané věci. Je přesvědčena, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů vydaly podjaté úřední osoby. Stěžovatelka dovozuje systémovou podjatost všech úředních osob, neboť statutární město Brno hodlá pozemky pod dočasnou stavbou využít pro uskutečnění vlastního investičního záměru (výstavba centra volného času „Nová Bystrouška“), a má tudíž zjevný zájem na tom, aby žádost stěžovatelky byla zamítnuta.

[20] Dle § 14 odst. 1 správního řádu platí, že *[k]aždá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu (dále jen „úřední osoba“), o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit*. Smyslem citovaného ustanovení je zajistit, aby pravomoc správního orgánu vykonávaly pouze osoby nestranné, které na věci nemají jiný zájem než ten, aby postupovaly v souladu se zákonem.

[21] Dle § 14 odst. 2 správního řádu *[ú]řední osoba není vyloučena podle odstavce 1, pokud je pochybnost o její nepodjatosti vyvolána jejím služebním poměrem nebo pracovněprávním nebo jiným obdobným vztahem ke státu nebo k územnímu samosprávnému celku*.

[22] Ustanovení § 14 odst. 2 bylo do správního řádu doplněno s účinností od 1. 11. 2018 novelou provedenou zákonem č. 176/2018 Sb., kterým se mění zákon č. 500/2004 Sb. (dále jen „novela“), za účelem odstranění výkladových nejasností týkajících se otázky systémové podjatosti. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 2. 8. 2023, č. j. 6 As 52/2023 - 127, č. 4533/2023 Sb. NSS, vyslovil, že východiskem pro posuzování systémové podjatosti jsou i nadále závěry rozšířeného senátu vyjádřené v usnesení ze dne 20. 11. 2012, č. j. 1 As 89/2010 - 119, č. 2802/2013 Sb. NSS. Tyto závěry stojí na premise, že samotný zaměstnanecký či obdobný poměr k subjektu, o jehož právech či zájmech je rozhodováno, nezakládá sám o sobě důvod pro vyloučení z rozhodování pro podjatost. Vytváří toliko tzv. systémové riziko, které ve spojení s „dalšími relevantními skutečnostmi“ může vyústit v překročení kritické míry systémového rizika, a tudíž ve vyloučení úředních osob pro podjatost. Zaměstnanecký či obdobný poměr je toliko signálem ke zvýšené opatrnosti a jakési „podezřívavosti“. Novelu § 14 odst. 2 správního řádu je třeba chápat jako posílení důrazu na „další závažné skutečnosti“ svědčící pro vyloučení úředních osob. Typickým příkladem okolností svědčících o možném překročení kritické míry systémového rizika může být výrazný politický či mediální zájem o výsledek posuzované věci, její kontroverznost či např. významný dopad záměru na rozsáhlou část území města (srov. rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2013, č. j. 3 As 60/2013 - 26; ze dne 29. 1. 2025, č. j. 1 As 146/2024 - 93).

[23] Lze tedy shrnout, že služební či pracovní vztah úřední osoby ke státu nebo územnímu samosprávnému celku sám o sobě nezpůsobuje vyloučení úřední osoby ve věci, v níž má stát či územní samosprávní celek svůj vlastní zájem. K tomu musí přistoupit další okolnosti nasvědčující tomu, že takový zájem může být v dané věci prosazován právě prostřednictvím vztahu ekonomické závislosti úřední osoby na státu či územním samosprávném celku.

pokračování

[24] Krajský soud uvedl, že v projednávané věci neshledal žádné indicie, které by mohly vést k závěru o jakékoli zvláštní kontroverznosti, silném politickém významu či mimořádné rozsáhlosti dopadů otázky, jež byla ve správním řízení řešena na území města (jeho části). Uzavřel, že nezjistil žádnou skutečnost svědčící o dosažení kritické hranice systémové podjatosti. Krajský soud upozornil stěžovatelku na to, že ze samotné skutečnosti, že se investiční záměr má uskutečnit „někde“ na území statutárního města Brna, nelze bez dalšího dovozovat riziko systémové podjatosti ani úředních osob pracujících pro město Brno, ani úředních osob zařazených v úřadech jeho městských částí.

[25] Hodnocení krajského soudu považuje Nejvyšší správní soud za souladné se zákonem i citovanou judikaturou. Stěžovatelka v kasační stížnosti netvrdí žádné závažné skutečnosti svědčící o překročení nadkritické míry rizika systémové podjatosti. Neuvádí ani žádné skutečnosti, jež by nasvědčovaly tomu, že by úřední osoby byly ovlivňovány prostřednictvím podmínek pracovního či služebního poměru (např. pozitivní či negativní finanční motivací, rozvržením pracovní doby, schvalováním dovolené, přidělováním práce či změnou její organizace [k tomu blíže rozsudek NSS č. j. 6 As 52/2023 - 127]). Stěžovatelka dovozuje systémovou podjatost úředních osob toliko z existence jejich zaměstnaneckého (služebního) poměru. Tato skutečnost však sama o sobě překročení kritické míry rizika systémové podjatosti způsobit nemůže. Subjektivní přesvědčení stěžovatelky o tom, že úřední osoby byly ve svém rozhodování v posuzované věci ovlivněny zájmy statutárního města Brna, není zákonem ani judikaturou předpokládanou podmínkou pro vyloučení těchto osob ze všech úkonů v řízení ve smyslu § 14 odst. 1 správního řádu.

[26] Stěžovatelka namítá, že vedl-li zájem statutárního města Brna k vyloučení všech úředně oprávněných osob z rozhodování na úrovni městské části Brno – Bystrc, měl ze shodných důvodů vést k vyloučení všech úředně oprávněných osob ve všech správních orgánech statutárního města Brna. Nejvyšší správní soud námitce nepřisvědčuje. Předmětem přezkumu v projednávané věci není zákonnost vyloučení úředních osob Úřadu městské části Brno – Bystrc. Není rozhodné, z jakých důvodů byly tyto osoby z řízení vyloučeny. Rozhodné je, zda u úředních osob, jež v projednávané věci nakonec rozhodly, byly splněny podmínky pro jejich vyloučení či nikoli.

[27] Stěžovatelka uvádí, že „*neshledává oporu pro závěr krajského soudu, že systémová podjatost rozhodujících úředních osob v její věci skončila právě na hranicích Městské části Brno Bystrc a na zbývajícím území statutárního města Brna a v tam působících správních orgánech se neprojevila*“. Takový závěr z napadeného rozsudku nevyplývá. Krajský soud v bodě 12 napadeného rozsudku konstatoval, že podklady předložené stěžovatelkou ve správním řízení, „*z nichž má plynout, že jde o stavbu mimořádně významnou pro městskou část Brno – Bystrc*“ vedly k vyloučení úředních osob pracujících pro úřad této městské části ze všech úkonů v řízení. Uvedeným konstatováním krajský soud jakkoli nehodnotil, zda vyloučení úředních osob v městské části Brno – Bystrc bylo důvodné. Naopak však krajský soud v rámci hodnocení věci dospěl k závěru, že stěžovatelka nepoukázala na žádné konkrétní jevy, které by svědčily o „celkové citlivosti věci“ s tím, že ze samotné skutečnosti, že se daný investiční záměr má realizovat „někde“ na území statutárního města Brna, bez dalšího nelze dovozovat riziko systémové podjatosti ani úředních osob pracujících pro město Brno (resp. jeho magistrát), ani úředních osob pracujících pro všechny jeho městské části (resp. jejich úřady). S tímto závěrem se Nejvyšší správní soud zcela ztotožňuje.

[28] Nejvyšší správní soud považuje za mimoběžnou argumentaci stěžovatelky, že oprávněné úřední osoby v řízení sledovaly prosazení majetkových zájmů statutárního města Brna, nikoli naplnění zákonných požadavků. Je třeba zdůraznit, že žalovaný žádost stěžovatelky zamítl právě z důvodu nenaplnění zákonných požadavků, tj. nedoložení souhlasu vlastníka pozemku, na kterém se nachází dočasná stavba. Pro rozhodnutí o žádosti stěžovatelky není rozhodné, z jakých důvodů vlastník pozemku – statutární město Brno – nedal souhlas s prodloužením doby trvání dočasné stavby. Pro rozhodnutí o žádosti stěžovatelky je rozhodné, že nebyly splněny zákonem stanovené podmínky pro prodloužení doby trvání dočasné stavby, když nebyl doložen souhlas vlastníka pozemku s prodloužením doby trvání dočasné stavby.

IV. Závěr a náklady řízení

[29] Na základě shora provedeného posouzení Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[30] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka ve věci neměla úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

[31] Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu pouze těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil, případně jí soud může z důvodů zvláštního zřetele hodných na návrh přiznat i náhradu dalších nákladů řízení. Žádná z těchto zákonem předvídaných situací v řízení před krajským soudem ani v řízení o kasační stížnosti nenastala, proto soud rozhodl, že osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. srpna 2025

Lenka Kaniová
předsedkyně senátu